

Елисавета Багряна
Словенски вечери

1

ЧУДНИ ВЕЧЕРИ във Викърче, когато
селската камбана звучно отзвънява
и бучи призивно пълноводна Сава –
майка, машеха и дойка на полята.

Плахо пламват първи светлинки в къщата,
хълмове се изострят, потъмняват
и вечерницата ярко заблестява
над Триглава, издигнал лоб в далечината.

Бди той мъдро над прекрасната Словения –
залюляла в скутовете си зелени
първа рожба – радост в бури и неволи.

Бди и бащиното му благословение
прозвъняват всички църквици, проболи
с тънки шипове небето на Словения.

2

ОТ ВРЪХ НА ВРЪХ, от хълм на хълм, от дол на дол
откликва се вечерен звън стогласно
в безбрежността на тази вечер ясна,
в която всеки шум и глъч би бил разкол.

От връх на връх, от хълм на хълм, от дол на дол
вървим, вървим и гледаме прехласнато
огньовете на залеза, що гасне,
разперил над Триглав коралов ореол.

И там, от хълм на хълм, от връх на връх, в забрава,
с издигнати, просветнали чела,
една безкрайна върволица преминава.

Един народ смирен, израсъл в теглила,
с една съдба, немайчински корава,
дълбае в хребета гранитен – стъпала!

3

И АЙДАТА ПОЖЪНАХА, откараха. Покорен
опъна кърт нови, тъмно-писани кенари.
В една нощ само побеля Триглав и се затвори,
и лумнаха в горите жълтоалени пожари.

Ти, мой зелен оазис на безгрижност и отмора,
вий, гостолобни хора, тихи, предани другари,
вий върнахте ми пак съня, звездите и простора
след толкова беди, що лиха орис ми стовари.

Но дните се изнизват, скъсан наниз в моите пръсти,
и утре мен не ще ме има вече в тази къща,
но този път, под сянката на тези клони гъсти.

Ще ида там – де спомените чакат, черни кръстове
с разтворени ръце, и грижата е вечно съща, –
отдето бягам – и където винаги се връщам!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11756>]